

Založené 1999

Pokoj a dobro

Katolícky časopis farnosti Markušovce
Ročník 16 Číslo 3 Júl 2014

www.pokojadobro.sk

Snímka: Peter Lazor

Brieždenie

Pesimizmus, negativizmus, pochmúrne myšlienky, upadanie do depresii. Náhlenie, plnenie plánov, vypisovanie „nevyhnutných“ tlačív, neodkladné povinnosti, požieranie času z každej strany. Po úmorných dňoch ťažké zaspať, prebdené noci. Bezvýchodiskovosť. Si kresťan, máš nádej. Čo ak sa i tá stráca. Čo poteší človeka, čo ho pozvubudí? Pociť z dobre vykonanej práce? Ale veď sa kopí ďalšia. Teplé lúče ranného slnka štekliace cez okno izby. Svetlo. Kristus, svetlo sveta, aleluja! Chvilka upokojenia.

Zjednotená Európa prežíva jednotnú morálnu krízu. Liberálne prúdy, maličké skupinky si názorovo podma-

ňujú väčšiny, v tieni tolerancie pozerajú a presvedčajú masy o nezmyselných pravdách. Ľudia túžiaci po lepšej budúcnosti, blahobyte, uvoľnenosti strácajú seba samých, trpia duševným napätím. Svätý Ján Pavol II. vyzval Slovákov, aby boli pre budúcu Európu svetlom.

Po Eurovolbách i napriek nízkemu percentu účasti veríme, že svetlo zo Slovenska v podobe poslancov brániacich pravdu zasvieti. Tento rok nám podáva ruku Sedembolestná. Preniknutá utrpením, tiesňou, žiaľom, trpkosťou, v beznádeji a bezvýchodiskovosti vie, že neostáva sama. Prijíma. Jej jedinou nádejou je bytostná viera. Nemôže sa dočkať zmŕtvychvstania, víťazstva.

Slováci, tak málo sebavedomí, niekedy tak ľahko ovplyvniteľní, nezatrcajú dedičstvo hodnôt. Stavajú sa do opozície nemorálnosti, falše, klamstvu, zvrhlosti. Šaštín sa hemží púťami, prosbami o pomoc. Je nemožné, aby tieto prosby neboli vyslyšané, aby naša nebeská Matka neposunula slovenský národ do Božieho náručia.

Chýba nám viera? A čo iné by nás posilňovalo na dennej púti týmto životom? Kde by sme sa uchýlili? K alkoholu, drogám, nezriadenosti? Viera, Sedembolestná Panna Mária, vydreté kolená, plné autobusy pútnikov sú nádejou každému z nás, Slovensku i Európe.

Adriana Lazorová

Ježišovo Srdce

Ondrej Švančara
čítaj str. 3

Putovanie večným mestom

Jozef Sendrej
čítaj str. 7

Zopár faktov o manželstve

Ján Duda
čítaj str. 9-10

Milí čitatelia!

Niektorí ľudia prirovnávajú Krista k politikom. Svojím vystupovaním vraj „očaroval“ davy. Áno, je síce pravda, že hovoril k ľudu, ale každý ho „počul“ a „videl“ tak, ako to bolo preňho v tej chvíli potrebné a nakoľko bol otvorený voči Božiemu slovu. Aj dnes je tomu tak. Pápež František zdôraznil, že Pán sa nikdy neprihovára k ľuďom ako k mase. Vždy hovorí OSOBNĚ, používajúc mená.

Aj preto pri čítaní Biblie, ktorú považujeme za knihu napísanú z vnuknutia Ducha Svätého, každého oslovujú v rôznom čase rozličné pasáže. Stáva sa tiež, že ak človeka osloví nejaký článok, kniha, prednáška či kázeň, chce sa o zážitok podeliť s ostatnými. Ale tých iných to neosloví, a to ho môže aj sklamať.

Boh volá na cestu s ním každého osobitným a jedinečným spôsobom. A preto by sme nemali ani my vnucovať inému svoje prežívanie viery. Dôležité je, aby za nás hovorilo svedectvo života a živé skutky hodné nasledovania.

Začalo dovolenkové a prázdninové obdobie. Máme ho radi. Prajeme si, aby sme si dokázali oddýchnuť, aby sme trávili viac chvíľ so svojimi blízkymi, venovali sa záľubám, na ktoré si len ukradomky počas roka nájdeme čas. Ak sme zameraní na cestovanie, tešíme sa na nové krajiny a pozoruhodnosti, na krásne zákutia prírody, na nových ľudí a na zážitky s tým spojené. Vo všetkom tom oddychovo krásnom sa nám Boh bude prihovárať. Ku všetkým ľuďom, a predsa ku každému individuálne. Ak zachytíme jeho pozvanie a prijmeme ho, môžeme sa opäť – aj v dovolenkovom čase – posunúť o kúsok bližšie k nebu.

Požehnaný letný čas za celý redakčný tím praje

Monika Hodnická, šéfredaktorka

O komentároch

Malé zopakovanie z minulého čísla: žurnalistické žánre môžu byť bez názoru (spravodajstvo) a s názorom (publicistika). Pozrime sa na zuby tým druhým.

Vystačíme si s polovicou chrupu, lebo publicistika tiež môže byť dvojaká: bez emócií (názorová) a s emóciami (beletrizovaná). Umelecké črevá si prídu na svoje nabudúce, dnes ostaneme pri zemi. Konkrétne, pri komentároch a príbuzných textoch. Zo širokej rodiny spomeňme aspoň najbližších: úvodník, glosu, recenziu, čitateľský list, anketu.

Úvodník sa týka toho najzásadnejšieho, najdôležitejšieho a vyjadruje mienku celej redakcie. V móde sú síce aj také „light“ úvodníkové príhovory, ale obsah čísla ľudia rýchlejšie zmapujú listovaním, pri ktorom ich nezdržujú úvahu o ročnom období.

Glosa je štiplavá, najmä na konci má plesnúť bičom pointy. Svojím jazykom už stojí jednou nohou na území beletrizovaných žánrov, čiže medzi fejtónmi.

Recenzia naťukne obsah a nato vynešie súd. Odbornejší pre zasvätené publikum, základný pre laikov.

Čitateľský list môže byť veľmi osobný, nahnevaný, kritický, prípadne očarený a pochvalný – ale hlavne konkrétny. Vlastná skúsenosť, zážitok, netradičný pohľad.

Anketa sa rada číta, lebo ju tvoria krátke výpovede konkrétnych ľudí. Ak vás na ulici oslovia, povedzte niečo šfavnaté, emotívne, stručné – a budete v novinách...

A komentár? Ako napísať ten, aby bol hoden tlačiarenskej farby? Potrebuje dve vstupenky: názor a štýl. Komentár a názor sú synonymá. Preto komentáropisec nepapagájuje informácie, ktoré čitateľ nájde (ba vlastne už našiel) na spravodajskej strane. Ani nevedie krčmové reči plné mudrlantských fráz o tom, že je zle a ktovie, či ešte vôbec bude lepšie. Komentár nesmie byť zbierkou povrchných pouličných názorov, ale musí provokovať vlastným jaderným postojom. To znamená, že jeho autor sa nesmie báť kritiky a vlastného vývoja. Vstupuje predsa do verejnej diskusie na základe

aktuálnej situácie a svojich aktuálnych poznatkov. Snaha len nepovedať nič, čo by mohlo byť spochybnené a čo by mohlo dráždiť, vedie k výtvorom, ktoré nikoho neposunú.

Vezmime si príklad z eurovoľieb. Také Katolícke noviny k nim žiaden komentár nedali (ehm), zato voľačo nájdeme k predchádzajúcim (prezidentským) voľbám. Nedávny šéfredaktor Vendelín Pleva napísal komentár Po voľbách, pred voľbami. Prvé vety: „Tak to máme za sebou. Volič rozhodol. Poznáme víťaza aj porazeného. Niektorí sa tešia, niektorí sú sklamaní.“ Pointa: V živote sa každý deň musíme rozhodovať, podstatný je náš duchovný rast. S tým by súhlasil ficovolič aj kiskovolič – ak by text dočítal do konca. A sotva by pri večeri zaznelo: „Počuj, Pleva hovorí...“ Zato pri mnohých rodinných stoloch sa riešilo, čo pustil na Postoy.sk pred eurovoľbami Richard Vašečka v článku Zvolia kresťania Viskupiča? Vyťahol čísla, pokúsil sa o vlastnú netradičnú argumentáciu, trochu to natrel kádehákom: „V posledných týždňoch sa vyrojili ufrflani a ustráchaní kostolníci zo všetkých strán: Kresťanské hlasy sa rozdelia. Stratíme mandáty...“ A bolo o čom hovoriť!

Vytrhnuté kúsočky komentárov sú zároveň svedectvom o štýle. Bezpečný vs. expresívny. Ak som vyššie napísala, že názorová publicistika je bez emócií, bolo to zjednodušené. Soľ hnevu, údivu, irónie je chutná. Len pozor na presolené patetické výlevy. Porovnajme neslanú úvahu o duchovnom raste a každodennom rozhodovaní s Maestrom komentátorom Petrom Schutzom. Košický Korzár, Eurostolček, prestri sa! „Také slávnosti žuvania sena, aké v nedeľu usporiadala TA 3 v spolupráci s lídrami listín pre eurovoľby, zažijete málokedy. Alebo možno už nikdy. Každého, kto zamýšľa namiesto urien navštíviť v sobotu záhradku, milenku, eventuálne pohostinstvo, takzvaná diskusia len utvrdila, že jeho rozhodnutie má hlboké ráció.“

Ostáva už len nebať sa a dať komentáru priestor. Aj vo farských časopisoch.

Terézia Rončáková

Ježišovo Srdce

Sviatosť oltárna, ktorej sa klaniame a ktorú oslavujeme, je živý a celý Ježiš Kristus. Eucharistiu zvykneme zároveň stotožňovať s Ježišovým presväтым Srdcom. Ježišovo Srdce, to živé a skutočné, je naozaj pred nami v eucharistickom Chlebe, a to až pre dve veci. Ponajprv preto, že je v ňom Kristus, teda aj jeho živé Srdce. A potom aj preto, lebo v Sviatosti oltárnej je sprítomnená aj celá Ježišova láska. Eucharistia je aj úkonom, aj darom, aj znakom Kristovej lásky. Takže plným právom ju môžeme stotožňovať s Kristovým Srdcom. Preto ju môžeme oslovovať v litániách „Srdce Ježišovo“.

Sme živým srdcom

Tento poznatok, že Eucharistia je živým Ježišovým Srdcom, musí mať v našom živote mnohorakú ozvenu. Má pre nás taký význam, ako Srdce pre samého Ježiša. Eucharistia je srdcom nášho duchovného života. Od nej závisí, či budeme živí, alebo sme mŕtvi. Ak je v nás, žijeme. Preto Ježiš povedal: „Veru, veru, hovorím vám: Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život. Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň. Lebo moje telo je pravý pokrm a moja krv je pravý nápoj. Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom. Ako mňa poslal živý Otec a ja žijem z Otca, aj ten, čo mňa je, bude žiť zo mňa. Toto je ten chlieb, ktorý zostúpil z neba, a nie aký jedli otcovia a pomreli. Kto je tento chlieb, bude žiť naveky“ (Jn 6, 53 – 58).

Nástroj lásky

Sviatosť oltárna je nielen Ježišom a Ježišovým Srdcom, ale aj našim srdcom, srdcom celého nášho duchovného života. Ona zabezpečuje a roznáša živu do celého tajomného Kristovho tela – Cirkvi. Ona je aj údom či nástrojom našej lásky. Je znakom a symbolom lásky k Bohu i k všetkým ľuďom. A ešte je tu jeden význam Eucharistie ako srdca. Srdce je v tele pumpou, čo prijíma a vydáva zo seba krv, a to bez prestania, dookola. Tak aj Sviatosť oltárna ako srdce má dva rytmy: prijíma a dáva. Ten prvý rytmus jej naplňovania je naša obeta. Ten druhý je naše sväté prijímanie. Ani jedno srdce nepracuje ináč, teda ani Eucharistia.

Nemôže byť prijímanie bez obety, ani obeta bez prijímania. To je náš kolo-beh lásky, ktorý spôsobuje a zaisťuje Sviatosť oltárna, toto Ježišovo a naše srdce.

Najväčší dar neba

Zem je plná Božích darov. V lete si to najviac uvedomujeme, keď takmer všetci ľudia idú do prírody zbierať mnohotvárne Božie dary. Jedni idú za prácou – zbierať úrodu, iní za slnkom a dobrým vzduchom, oddychovať a zbierať telesné i duševné sily. Všade, kde sa len obzrieme, kade sa prejdeme, všade nás obklopuje záplava Božích darov. Uprostred tohto mora darov prírody, medzi ktorými sa pohybuje-me a ktoré zbierame, aby sa nám dobre žilo, často zabúdame na najväčší dar z neba, ktorý nám pre naše šťastie daroval nebeský Otec. To je Ježiš Kristus. Tento úžasný a nevýslovný Boží dar máme teraz na zemi. Je uložený, ukrytý, sprítomnený vo Sviatosti oltárnej. Práve preto, že Eucharistia je živý Ježiš Kristus, je najväčším darom neba na tejto zemi. Slávenie Eucharistie nás má na tento veľký dar upozorniť. Chce nám ho zdôrazniť, aby sme naň nezabudli, aby sme okolo neho nechodili bez povšimnutia.

Naše hľadania

Dobre robíme, keď usilovne vyhľadá-vame, zhromažďujeme a s mierou užívame a vychutnávame všetky Božie dary, ktoré nám pripravila Božia láska v prírode, či je to sušenie sena, vozenie dreva alebo zbieranie hrozna na slnku, alebo čerstvého a zdravého vzduchu v prírode. Veď to všetko po-

trebujeme, preto nám to Boh požeh-nal. Robili by sme však veľkú chybu, keby sme okolo najväčšieho daru neba na zemi – Sviatosti oltárnej, chodili bez povšimnutia. Keď zbierame malé a nepatrné dary a ich zhromažďuje-me, napr. steblá trávy či zrnká obilia a pod., o čo viac máme zbierať, hľadať a odnášať si prijímaním tento velikán-sky Boží dar, ktorý nám najviac slúži k šťastiu. S tamtými darmi, ak ich je dostatok, sa máme dobre, ale s týmto darom, ak sme ho objavili a ho stále užívame, sa budeme mať výborne.

Nech nás každé nové slávenie Eu-charistie vždy nanovo upriami na tento dar neba. Nech nám otvorí oči, aby sme videli, koho vo Sviatosti oltárnej máme. A nech v nás vzbudí záujem i chuť tento najväčší dar neba na zemi chcieť si natrvalo privlastniť, aby nám ani jeden deň nechýbal.

Ondrej Švančara
Snímka: Peter Lazor

Úcta k Sedembolestnej v dejinách slovenského národa

V tomto mariánskom roku Sedembolestnej je dobré pripomenúť si, v akej úcte mali naši predkovia Panu Máriu, ako sa k nej utiekali, prečo práve Sedembolestná Panna Mária je Patrónkou Slovenska a ako vlastne táto úcta začala. Aby sme vedeli, na čo máme aj my nadväzovať a v čom pokračovať.

Sv. Cyril a Metod

Sv. Cyril a Metod priniesli do našej krajiny vieru. A s ňou nám priniesli aj úctu k Panne Márii podľa byzantského vzoru. Dôkazom toho je to, že Metod ako nitriansky biskup zasvätil slovanský ľud Panne Márii. Túto svoju úctu k Márii naši predkovia odovzdávali svojim potomkom, ale aj susedným národom, lebo aj kráľ Štefan, prvý uhorský kráľ, zasvätil svoju ríšu Preblahoslavenej Panne Márii.

Potom dlhé storočia naši predkovia pod nadvládou iných národov a mocností, žili vo veľkej biede, utrpení a neslobode. Preto sa utiekali k Panne Márii ako k svojej Matke, lebo vedeli, že tá, ktorá prežívala utrpenie so svojim milovaným Synom, bude prežívať utrpenie aj so svojim milovaným národom a v tomto utrpení dá svojim deťom silu kráčať ďalej, ako ju dala Ježišovi na jeho krížovej ceste.

Vpád Tatárov v roku 1241

Keď Tatári, ktorí bojovali na koňoch, začali pustošiť naše územie, naši predkovia začali utekať do hlbokých lesov, aby sa k nim Tatári na svojich koňoch nedostali. Zobrali si so sebou len najpotrebnejšie veci a ostatné veci nechali napospas. Ale nik si nezabudol vziať so sebou obrázok alebo sošku Bolestnej Matky Božej. Keď Tatári pustošili domovy na rovinách, v horách zaznievali mariánske piesne. Slovenské hory sa premenili na mariánske chrámy.

Keď Tatári opustili naše územie, predkovia, vracajúc sa do svojich zničených domovov, ďakovali Matke Božej, že zachránila ich životy. Začali budovať malé kostolíky a kaplnky, ktoré zasvätili Panne Márii. Taktó sa mariánska úcta vtlčila hlboko do duší našich predkov.

Turecké vpády do Európy

V 16. storočí začali Turci prenikať takmer do celej Európy, až sa zastavili

pred samotnou Viedňou. Arcibiskup Uhorska – Juraj Szelepchényi, ktorý pochádzal zo slovenskej rodiny, sa vybral do Poľska ku kráľovi Jánovi Sobieskemu, aby ho prosil o pomoc, lebo ináč by sa Turci zmocnili celej strednej Európy a potom aj samotného Poľska. Ján Sobiesky pomoc prisľúbil.

Arcibiskup Szelepchényi dal zhotoviť posvätené medailóniky v náklade stotisíc kusov. Na prednej strane bola zobrazená Sedembolestná Panna Mária a na druhej strane meno Mária. Tieto medailóniky boli rozdane všetkým vojakom. Kráľ Sobiesky dal rozkaz, aby na každej vojenskej zástave bolo vyšíť meno Mária.

A taktó sa vydali do boja proti tureckým vojakom, ktorých bolo dvakrát viac. Ale poľské vojsko náhle prepadlo turecké vojsko a v tureckom tábore nastala veľká panika. Turecké vojsko sa dalo na útek, až nakoniec sa úplne stiahli z územia Uhorska. Taktó vďaka Panne Márii Sedembolestnej bola Európa i Slovensko zachránené.

Šaštínska bazilika

Veľký význam v prehĺbení mariánskej úcty našich predkov má aj národná bazilika v Šaštíne. Jej počiatky siahajú do roku 1564, kedy zbožná grófka Angelika Czoborová dala zhotoviť sochu Sedembolestnej Panny Márie a neskôr bola umiestnená v trojhrannej kaplnke. Tu chodila grófka, ale aj veriaci ľud a prosili svoju Matku o pomoc pred nepriateľmi a vo svojich súženiach. A boli zaznamenané početné zázraky na príhovor Sedembolestnej Panny Márie.

Ludia začali putovať vždy vo väčšom počte, až nakoniec v roku 1736 sa začalo s výstavbou kostola, ktorý sa dokončil v roku 1762, do ktorého sa preniesla aj milostivá socha Panny Márie na hlavný oltár mariánskeho chrámu za prítomnosti cisárovnej Márie Terézie a jej manžela cisára Františka

Lotrinského. Dňa 22. apríla 1927 pápež Pius XI. vyhlásil Sedembolestnú Panu Máriu za Patrónku Slovenska.

1. júla 1995 sv. Ján Pavol II. počas svojej druhej návštevy Slovenska navštívil Šaštín, kde v prítomnosti vyše 400 000 pútnikov slávil sv. omšu a korunoval milostivú sochu Sedembolestnej Panny Márie, Patrónky Slovenska. Sv. Ján Pavol II. pri tejto príležitosti vyzval nás Slovákov, aby sme prijali Bolestnú Panu k sebe, do každého slovenského domu a do celého života slovenského národa.

Komunizmus

Nemožno obísť ani toto totalitné obdobie, počas ktorého bola snaha o zničenie viery tým, že prenasledovali a zatvárali reholníkov a kňazov. Ale napriek prenasledovaniu, veriaci ľud vždy hľadal útočisko a pomoc pri Panne Márii, hlavne v rôznych mariánskych svätyniach alebo na mariánskych pútiach, ktoré sa konali často napriek rôznym zákazom. A taktó vždy ukazovali svoju vieru v Sedembolestnú. Tento ubolený ľud sa aj v časoch komunizmu utiekal k svojej Patrónke a veril vo víťazstvo a náboženskú slobodu.

Súčasnosť

Dnes by sme mali prejavovať Sedembolestnej Panne Márii, Patrónke Slovenska, vďačnosť, že pomohla našim predkom i nám samým prežiť rôzne obdobia bezprávia a útlaku a neustále stála pri nás ako naša Matka. Mali by sme ju prosiť, aby sme pod jej ochranou a záštitou zachovali toto mariánske dedičstvo našich otcov a odovzdali ho neporušené i budúcim generáciám. Mali by sme zveriť a odovzdať našej Patrónke aj našu vlastnú budúcnosť i budúcnosť celého nášho národa.

František Benko, kaplán

INKVIZÍCIA

(alebo upaľovanie bosoriek?)

Tak ako sme uviedli v predošlých číslach za tzv. inkvizítorov boli často poverovaní františkánski alebo dominikánski mníši, ktorí konali ako delegáti Svätej Stolice, a nezáviseli od žiadnej civilnej ani rehoľnej autority. Chceli tak zabrániť rozličným nepredvídaným okolnostiam. Čoskoro však vrchnosť chcela potvrdiť svoju moc nad inkvizíciou, takže zavše z nej urobila politický nástroj, aby vylúčila protivníkov.

Ak po zdĺhavých vyšetрованиach, osoba obžalovaná z kacirstva bola uznaná vinnou, mohla priznať svoje viny a bola odsúdená do väzenia (ktoré podľa závažnosti viny mohlo byť tesné, t.j. prísne, alebo voľné, t.j. miernejšie). Niekedy odsúdenci dostali provizórnu slobodu, avšak museli na odeve nosiť žltú alebo červenú pásku ako rozlišovací znak. Inokedy trest pozostával zo šľahania bičom, núteného putovania alebo povinnej účasti na nejakej náboženskej ceremónii.

Ak však obžalovaný, ktorý bol uznaný vinným, odmietal aj pod mučením uznať a vyznať svoju vinu, inkvizítor ho „preradil“ do **kompetencie civilných autorít**, čo znamenalo veľmi prísne tresty, až po odsúdenie upálením. Tresty možno charakterizovať tak, že duša odsúdeného sa mala zachrániť skrz pokánie a utrpenie.

Smrť upálením bola považovaná za istú formu očistenia duše a jej záchranu od večného zatratenia.

Naopak, ako sa obvykle hovorí, iba malá časť procesov sa končila **odsúdením na smrť** (menej ako 2 %) a vo všeobecnosti, lahodnejším vysvetľovaním zákona sa inkvizícia snažila nájsť zmierlivejšiu cestu medzi spravodlivosťou a milosrdenstvom. Bolo lepšie dostať sa do rúk cirkevnej spravodlivosti, než do rúk štátu, lebo v porovnaní s inými civilnými procesmi, inkvizíčný postup dával obžalovanému oveľa viac záruk, pričom sa brali do úvahy duševné, psychologické, fyzické a materiálne podmienky obžalovaného. Justičný systém bol lepšie rozvinutý, ako niektoré formy neznášanlivosti, dnes prítomné vo viacerých krajinách. V prípade neistoty, pokiaľ išlo o ustálenie viny obžalova-

ného, vinníka radšej nepotrestali, než by sa riskovalo potrestanie nevinného. Žiaľbohu, nechýbali ani zneužitia, ktoré v období sedemnásteho storočia boli skôr výnimkou, než pravidlom.

V záujme spravodlivého zhodnotenia, treba inkvizíciu **posudzovať podľa vtedajších čias**, vžiť sa do mentality spoločnosti, ktorá bola hlboko rozdielna od súčasnej, keď neexistovalo právo na náboženskú slobodu, ani zásady tolerancie a slobody myslenia. Právo na existenciu mala iba pravda a v katolíckej Európe bolo pravdou iba to, čo učila Cirkev. Neexistovalo rozlíšenie medzi štátom a Cirkvou, preto náboženské nezhody boli automaticky pokladané aj za nezhody civilné, zasahujúce celú spoločnosť, zločin, ktorý musel štát znášať.

Marek Cimbala
Snímka: internet

Slnko Kristovej lásky, nech ožiari nás

Dňa 25. mája náš farský kostol opäť zaplavila radosť a detský spev. Deti z Markušoviec pristúpili k prvému svätému prijímaniu. O svoje bezprostredné pocity a zážitky po prijatí sviatosti sa s nami podelili Romanka Gburová, Gabika Goldbergerová, Mirka Horvathová, Emka Kačírová, Júlia Kuchárová, Miško Lazor, Lenka Macinská a Marek Mazur.

1. Ako si sa pripravoval/a na prvé sv. prijímanie?

- Miško: Chodieval som do kostola počas týždňa i v nedele. Najviac sa mi páčili detské sväté omše, kde sa nám pripravoval pán kaplán a spievali sme rôzne detské piesne k Pánu Bohu a Panne Márii. Niekedy som čítal čítania a prosby počas omší a rád miništrujem. Návky pripravovali pán farár, pán kaplán, teta Salanciová, ktorým úprimne ďakujeme.

- Gabika: Na hodinách náboženstva som sa učila, ako prebieha svätá spoveď a tiež som na nej bola. Snažila som sa nepáchať hriechy. Všetky hodiny náboženstva boli prípravou, lebo sme sa učili o Pánovi Ježišovi.

- Lenka: Chodila som do kostola, na návky, učila som sa pesničky, modlitby.

- Júlia: Pripravovala som sa veľmi silno a rada.

- Romanka: S pánom kaplánom sme mali vedomostnú prípravu na prvé sv. prijímanie. Veľa som sa naučila aj na detských sv. omšiach. Doma sme sa museli naučiť spoveď a ľútosť.

2. Ako si prežíval/a tento sviatočný deň?

- Romanka: Ráno som bola v strese, ale keď sme vošli do kostola, stres zo mňa opadol.

- Júlia: Bola som veľmi šťastná.

- Gabika: Najprv s natáčkami na hlavu, potom v bielych šatách, ale najdôležitejšia bola sv. omša.

- Lenka: Bola som šťastná. Dostala som darčeky, tortu, mala som veľa hostí a radosť, že som prijala Pána Ježiša do môjho srdiečka.

- Miško: Po raňajkách som sa sviatočne obliekol. Mamka mi nachystala krstnú sviecu. Pred kostolom sme si nastúpili, aby sme v slávnostnom sprievode vošli do kostola, ktorý bol krásne vyzdobený. Omša sa mi páčila, čítal som prosbu a skutočne prijal Ježiška. Nakoniec som čítal podakovanie. Po omši nás čakala slávnostná hostina. Prišlo veľa hostí, ktorí mi blahoželali.

3. Čo pre teba znamená, že si prvýkrát prijal/a Eucharistiu?

- Emka: Prijatie Eucharistie pre mňa znamená, že moje srdiečko aj dušičku naplnil Pán Ježiš.

- Gabika: Znamená to pre mňa, že aj vo mne môže byť Pán Ježiš a stal sa mojou súčasťou.

- Marek: Veľkú zmenu a niečo nové.

4. Aký bol najkrajší zážitok toho dňa/Čo sa ti najviac páčilo?

- Marek: Najviac sa mi páčilo, ako sme spievali v kostole.

- Emka: Najkrajší zážitok bolo prijatie Eucharistie, krásna kázeň pána kaplána, sviatočná atmosféra, pekné šaty, darčeky.

- Mirka: Páčilo sa mi všetko. Príprava v kostole, spev i ako som prijala prvýkrát Eucharistiu.

Pri tejto slávnostnej príležitosti sme oslovili aj rodičov prvoprijímajúcich detí a položili sme im nasledujúce otázky.

1. V dnešnej dobe čoraz viac badať skepticizmus voči prijímaniu sviatosti. Prečo ste sa rozhodli, že vaše dieťa pristúpi k prvému sv. prijímaniu?

- p. Goldbergerová: Vo viere som bola vychovaná a chcem, aby v tejto viere boli vychovávané aj moje deti. Človek dnešnej doby žije životom bez zábran a morálky a práve viera dáva určité mantinely, aby ľudia neprestali byť ľuďmi.

- p. Lazorová: Prvé sv. prijímanie dieťaťa považujeme za nevyhnutnú súčasť života. Boh je stredobodom života každého kresťana a my sme sa rozhodli vychovávať i naše deti vo viere. Povzbudzujeme ich k častému prijímaniu sviatosti. Bez posily, ktorú nám Boh týmto spôsobom udeľuje, by životné úseky, skúšky, trápenia vyvolávali neznesiteľné pocity a krízy. Preto zverujeme naše deti do milostivých Božích rúk.

- p. Kačírová: Veľa rodičov berie prvé sv. prijímanie ako samozrejmosť či povinnosť. U nás to bolo Božie naplnenie, že sme mohli Emku priviesť pred oltár, aby prijala Ježiša do svojho srdiečka a snažime sa ju viesť k tomu, aby sa modlila a chodila do kostola.

- p. Kuchárová: Od narodenia dcéry sme brali sviatosti ako niečo, čo určite bude prijímať. Ani nám nenapadlo vynechať ich z jej života.

- p. Macinská: Tak ako nás viedli rodičia, starí rodičia, aj my chceme viesť našu dcéru k tomu, aby bola pokrstená, prijala prvé sv. prijímanie, birmovku, aby čo najčastejšie pristupovala k svätej spovedi a prijímala Pána Ježiša do svojho srdiečka.

- p. Horvathová: Pretože chcem svoju dcéru priviesť na dobrú cestu a tá cesta vedie k Pánu Bohu.

2. Ako ste prežívali tento deň?

- p. Gburová: S napätím, láskou a snahou byť oporou pre našu dcéru.

- p. Mazurová: Prijemne – s rodinou, v kruhu najbližších.

- p. Kačírová: Pre rodičov, najmä pre mamičky, je to veľký zhon pred týmto slávnostným dňom, ale sviatočný deň už bol len oddychový a plný očakávaní. Tento deň bol plný radosti a verím, že Emka bude pravidelne chodiť na sv. omše a spovede a že ju to neopustí.

- p. Goldbergerová: Ako hrdá mama, ktorej dcéra sa premenila na krásneho motýľa, ktorý skrásnel nielen navonok, ale aj vo vnútri – prijatím Pána Ježiša. Zvyšok dňa sme prežili s radosťou v srdci a v kruhu rodiny.

- p. Lazorová: Celý sviatočný deň sme ráno zasvätili modlitbou k Bohu, aby nám pomáhal prežiť ho naplno. Naplňali nás pocity dojatia i bázne. Zároveň sme v srdci s pokorou prosili za nášho syna, aby si uvedomil dôležitosť tejto slávnosti, aby ho sviatostný Kristus posilňoval v životných skúškach a nám pomáhal pri jeho výchove, ktorá v dobe materializmu a zvrátených hodnôt nie je ľahká.

Naše podakovanie patrí nielen samotným deťom a ich rodičom za úprimné slová a zodpovednú prípravu, ale aj všetkým, ktorí sa na príprave slávnosti podieľali. Nech je pre nich každý ďalší deň naplnený rovnakou radosťou a túžbou žiť v Božej blízkosti.

Spracovala Barbora Klučárová

Putovanie Večným mestom

Hovorí sa, že všetky cesty vedú do Ríma, a tak sme sa plní očakávania vydali po jednej z nich. Patrónom Ríma je **sv. Filip Neri**. Zbieral chudobné deti z ulice do oratória a hriešnikov privádzal k pokániu. Bol známy svojou veselostou. Známy je aj citátom: „**Buďte dobrí, ak môžete.**“

Putovanie začalo prehliadkou nádhornej **Baziliky sv. Pavla za hradbami**. Ohraničuje ju 150 stĺpov a každý je vyrobený z jedného kusa mramoru, čo je svetovým unikátom. V átriu stojí socha sv. Pavla s mečom, symbolizujúca, že jeho slová sú silnejšie než meč. V chráme je 266 mozaikových medailónov s pápežskými portrétmi od sv. Petra po súčasného pápeža Františka, čo nikde na svete nenájdeme.

Z baziliky sme sa presunuli k architektonickej dominante **Koloseum**, svedkovi početných mučeníckych smrť. Cestou okolo bývalého námestia Fórum **Romanum**, nás zaujali: veľkolepý pamätník **Oltár vlasti**, **Fontána Di Trevi** – najkrajšia v Ríme, aj neďaleké Španielske **schody**. Pri nich sa nachádza **Mariánsky stĺp**, pri ktorom sa 8. decembra koná na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie veľká mariánska pobožnosť a pápež, vyzdvihnutý plošinou, zavesí veniec na sochu Panny Márie.

Na Lateránskom námestí, sme kľacaním vystúpili po **Svätých schodoch**, po ktorých kráčal Ježiš Kristus do paláca Pontia Piláta. O ich prevoz z Jeruzalema sa zaslúžila sv. Helena, matka cisára Konštantína I. Po najstaršej ceste v Ríme **Via Appia** sme sa dostali do **Katakomb sv. Kalixa**, ktoré slúžili ako podzemné pohrebiska prvých kresťanov. Nadchla nás krásou aj **Lateránska bazilika**. Raritou sú tri orgány a vzácnou pamiatkou je oltár, drevená doska, na ktorej slúžil svätú omšu sv. Peter. Z baziliky sme prešli okolo **Konštantínovho obelisku**. Traduje sa, že cisár Konštantín v roku 312 sa chystal na bitku proti presile vojakov. V noci mal sen, že v znamení kríža zvíťazí, čo sa aj stalo a v roku 313 povolil kresťanstvo.

Cestou okolo najstaršej krstiteľnice v Ríme **Baptistéria**, sme navštívili **Baziliku sv. Klementa**, kde je pochovaný **sv. Cyril**. Pamiatku našich vierozvestcov **sv. Cyrila a sv. Metoda** pripomína na nádvorí veľká pamätná doska.

Rím. Snímka: internet

V ďalšej **Bazilike sv. Prassedy** sú uložené relikvie mučeníkov a nachádza sa tu aj časť stĺpa z Jeruzalema, na ktorom pravdepodobne bičovali Ježiša Krista. V kláštore pri bazilike v rokoch 867 až 869 žili solúnski bratia, o čom svedčí pamätná tabuľa.

Potom sme navštívili skutočnú skvost, patriaci k najkrajším chrámom v Ríme, **Baziliku Panny Márie Snežnej (Velkej)**. Nachádzajú sa tu aj slávne relikvie jaslíčiek z Betlehema. Pápežovi Libériovi II. sa zjavila Panna Mária v noci na 5. augusta v roku 352 a povedala mu, aby postavil kostol tam, kde bude ráno sneh. Ráno skutočne nasnežilo, preto tam dal postaviť chrám. Na streche baziliky je nádherný kazetový strop, v ktorom sa päť kaziet trošku odlišuje od ostatných a práve tie sa 5. augusta na sviatok Panny Márie Snežnej odkrývajú a cez otvory sypú do baziliky lupienky ruží, symbolizujúce padanie snehu. V roku 868 pápež Hadrián II. schválil staroslovienčinu ako štvrtý bohoslužobný jazyk. Svedčí o tom nápis v slovenčine na mramorovej tabuli v bazilike.

A čakal nás Vatikán, klenot Ríma. Cestou k jeho hradbám už pribúdali húfy ľudí. Keď sme sa blížili na **Námestie sv. Petra**, vítala nás **Berniniho Kolonáda** s 284 stĺpmi, ktoré symbolizujú otvorenú náruč Cirkvi. Na impozantnom námestí stojí obelisk aj fontána, z ktorej voda štiepi vzduch a v lete pri horúčavách príjemne ochladzuje. Bol to nezvyčajný pocit. Množstvo ľudí, zimomriavky na tele a realita stáť na mieste, kde sa pred pár dňami konala kanonizácia pápežov Jána XXIII. a Jána Pavla II.

Čakanie na vstup do **Baziliky sv. Petra**, nám úžasná sprievodkyňa p. Tauberová, spríjemnila priblížením neopakovateľnej atmosféry svätorečenia, na ktorom bola osobne prítomná. Prehliadka grandióznej baziliky je umeleckým zážitkom. Stavali ju 176 rokov a pri jej stavbe sa „vystriedalo“ 25 pápežov. Z vonkajšej strany majestátnej kupoly sme mali úžasný pohľad na celý Rím.

Z Vatikánu sme sa presunuli smerom k **Anjelskému hradu**. Vedie k nemu most cez rieku Tiber, na ktorom po oboch stranách sochy anjelov charakterizujú výjavy z krížovej cesty (šatka, kríž, kopija). Odtiaľ sme sa cez námestie **Navona**, dostali k pôvodne pohanskému chrámu **Panteón**, kde sa zavšíl náš pobyt v Ríme.

Nie náhodou sa hovorí, že Rím je večné mesto, lebo sú tu stovky kostolov, mnoho obeliskov, fontán, krásnych stavieb od antického Ríma až po súčasnosť. Vďaka neopakovateľnej atmosfére je jedným z najnavštevovanejších miest sveta a **sidlom** pápeža. Vrcholom pobytu mohla byť audiencia u pápeža Františka, ale to snáď nabadúce.

Jozef Sendrej, Teplička

Konzum

Ešte z detských čias si pamätám, ako mi moja babička hovorievala po večernej rozprávke a modlitbe: „Dieta moje, dožiješ sa doby, v ktorej ľudia nebudú uznávať žiadne morálne hodnoty, nebudú si ctiť a velebiť Boha.“ Dnes si na túto vetu veľmi dobre spomínam s tým, že babička mala pravdu.

Život nie je žart, nie je sen, život je veľká realita, veľká vec. Sľubovať si skromnosť a chcieť od života to, čo mi môže dať? Lásku, šťastie, bolesť...

To sú city, ktoré si človek buduje sám a vlastným spôsobom. Pre niektorých je to láska, rodina, priatelia, ďalší v ňom vidia zamestnanie, peniaze. Načo sa má človek hrnúť bezhlavo do svojich snov a cieľov? Očakávať, že to bude prechádzka ružovou záhradou a namýšľať si, že je len to najlepšie? To nie je v dnešnej dobe reálne. Každý človek je jedinečný a má svoju pravdu, o ktorej si myslí, že ho urobí šťastným.

Dnešný človek, je úbohý človek. Prečo? Konzumný spôsob života ho doviedol do neblahej skutočnosti. Symbolom ľudského šťastia sa stali majetok a materiálne veci. Je tu pre majetok, pre jeho zhromažďovanie.

Nie menej typickým prvkom konzumu je reklama. Je neodmysliteľnou súčasťou nášho života. Vtierať reklama človeka núti spotrebovať možné i nemožné, vytvára v spoločnosti nepravé potreby a umelé prania.

Konzumná spoločnosť nás postavila pred takmer neriešiteľný problém. Zviazala nás, uvrhla na pohovku pred televízor do tej najpohodľnejšej možnej polohy, nechala nám voľnú len ruku, ktorou môžeme regulovať prepínač kanálov a obsah vrecúška s búrkovými orieškami. Všade prítomný svet, ktorý sám vytvára a je jeho súčasťou, tlačí človeka do pasivity, apatie a hlbokkej lahostajnosti k okoliu. Nadmiera obrazov a klipov vytvára z človeka skúseného televízneho diváka, ktorého len tak nič neprekvapí a nevyvedie z miery. Preto sa heslami reklamného priemyslu stali povinné inovácie, provokácie,

tlak na uvoľňovanie morálky, búranie tabu a čím ďalej častejšie výlety za hranice povoleného.

Novodobý ideál – konzum – dávajúci západnej spoločnosti zmysel života a métu hodnú dosiahnutia sa skrátka ukazuje ako problematický, ostatné hodnoty sú degradované a márnотratné. Svojím spôsobom je to nezodpovedné a naivné. Myšlienka gradujúceho konzumu odsudzuje ľudstvo k radikálnej pluralite a nerovnosti.

Život je ako veľká kniha. Každý sa v nej musí naučiť čítať sám, a to je tá realita. Tam sa končí sen, ktorý má človek o živote. Všetci žijeme svoj vlastný príbeh a vidíme zmysel života v niečom inom. Len na nás samých záleží, ako bude vyzeráť tento celý svet a či bude ako sen alebo iba žart.

Anna Holečková
Snímka: Peter Lazor

Zopár faktov o manželstve

Málokedy sa stretávam s otázkou, prečo manželstvo vzniká manželským súhlasom. Pravdepodobne sa nad tým zamýšľa veľmi málo ľudí. Ktovie, možno i to je dôkazom, ako málo ľudí sa dnes zamýšľa nad zmyslom a dôležitosťou manželstva pre jednotlivcov, pre spoločnosť i pre Cirkev.

Odpoveď je však jednoduchá: najdôležitejšie „danosti“, ktoré človek má sú rozum a vôľa. Rozumom poznávame a vôľou sa rozhodujeme, ak sa to povie veľmi zjednodušene. Manželský súhlas je úkonom vôle, ktorou sa muž alebo žena „rozhodne“ pre manželstvo. Nie je to však hocijaký úkon vôle, hocijaké rozhodnutie, ale musí to byť „rozumné rozhodnutie“. To znamená, že v úkone vôle, ktorou sa človek rozhodne pre manželstvo nikdy nesmie chýbať rozumové poznanie.

Ďalšou zvláštnosťou manželskej zmluvy, ktorou vzniká medzi mužom a ženou manželstvo, je fakt, že touto zmluvou muž daruje sám seba a prijíma konkrétnu ženu za svoju a rovnako tak robí aj žena. Muž a žena sa manželskou zmluvou navzájom „dávajú i prijímajú“. Nedávajú len časť zo seba, ale celého seba a neprijímajú iba časť toho druhého, ale prijímajú celého toho druhého. Biblia to opisuje nádherne, keď uvádza, že muž a žena už nie sú dvaja, ale sú „jedným telom“. Ľudia sa tiež čudujú, prečo je Cirkev proti rozvodom. Odpo-

veď je opäť jednoduchá: preto, lebo toto „darovanie a prijímanie“ muža a ženy je tak hlboké a preniká všetko, čo človek má a čím je, zasahuje úplnosť človeka v celej jeho intimite, že toto si už z povahy samej veci vyžaduje, aby manželský zväzok muža a ženy bol trvalým a stabilným zväzkom, ktorý nemôže podliehať „ľubovôli“ či „svojevôli“ ani muža, ani ženy. Stabilnosť a trvácnosť manželského zväzku nazývame nerozlučiteľnosťou.

Nerozlučiteľnosti manželstva sa však mnohí vysmievajú, pretože existuje značné množstvo civilných rozvodov. A preto si namýšľajú, že nerozlučiteľnosť manželstva, o ktorom Cirkev učí, je v skutočnosti hlúposťou, lebo to tak v skutočnosti vlastne nefunguje. Avšak iba nerozumný človek si môže namýšľať, že ak niečo nefunguje, alebo ak sa nedodržiava, musí to byť nevyhnutne hlúposť. Pokúsím sa o prirovnanie. Napríklad, človeku v tele niečo „nefunguje“ a každému rozumnému človeku by malo byť jasné, že takýto človek je chorý! No on vidí, že aj keď mu niečo v tele nefunguje, dá sa s tým existovať a možno aj uverí, že „všetko je vlastne v poriadku“. Až dotedy, kým problémy a ťažkosti neprepuknú v plnej miere. A nezriedka to býva už neskoro. Ak to prirovnáme k manželstvu a rozvodom, nijaký rozumný človek by nemal tvrdiť, že zastávať sa ich je hlúposť. Rozvody totiž majú

svoje dramatické dopady na samotných manželov, na zdravý psychický o fyzický rast ich detí a na dobro a stabilitu celej spoločnosti i samotnej Cirkvi. Ak sa rozpady manželstiev nahromadia, kdesi sa to môže „prevaliť“. A potom si skutočne môžu ľudia poplakať nad skutočnou ľudskou hlúposťou. Preto Cirkev, aj keď teraz so svojou staromódnou a pre mnohých aj hlúpu naukou, tak dôsledne trvá na nerozlučiteľnosti a stabilite manželstva.

Sú aj veriaci, ktorí sa pohoršujú nad prácou cirkevných súdov, ak niekedy tieto súdy deklarujú neplatnosť manželského zväzku. Považujú to za porušenie toho, čo povedal Pán Ježiš: „Čo Boh spojil, človek nech nerozlučuje“. Preto považujem za dôležité vysvetliť prácu cirkevných súdov v súvislosti s manželstvom. Manželstvo vzniká manželským súhlasom, ktorý nemôže suplovať nijaká ľudská moc (kán. 1057). Ťažkosť však spočíva v tom, že manželský súhlas ako úkon vôle človeka sa tvorí a existuje vo vnútri človeka a my vnútro človeka spoznáme iba cez vonkajšie prejavy, napr. cez slová, skutky, gestá a podobne. To znamená, že existuje „skutočný manželský súhlas“ (vo vnútri človeka) a potom existuje „jeho vonkajší prejav“. Vonkajší prejav však niekedy nemusí zodpovedať vnútornému úkonu vôle, čiže, ak to poviem jasne, niekedy sa môže stať, že existuje rozpor medzi vnútorným úkonom

vôle a jeho vonkajším prejavom. No a tu sme pri koreni problému, ktorému sa hovorí „deformácia manželského súhlasu“: iný je manželský súhlas vo vnútri a iný je deklarovaný navonok. Nechcem tu zachádzať do podrobností, lebo ide o hlboko zložité záležitosti a v priebehu dejín sa vytvorili určité zásady a nástroje, ako to skúmať. Chcem na tomto mieste iba konštatovať, že najčastejšie cirkevné súdy skúmajú, či manželský súhlas je alebo nie je deformovaný. Kto by sa chcel touto problematikou bližšie zaoberať, k dispozícii existuje publikácia pod názvom Vybrané rotálne rozsudky coram Faltin: kán. 1095, bod 3 (edícia Ius Canonicum I) a Vybrané rotálne rozsudky coram Faltin: kán. 1095, bod 2 (edícia Ius Canonicum II.) Ale žiada sa dôsledne odmietnuť tvrdenie niektorých veriacich, že cirkevné súdy porušujú učenie Pána Ježiša a rozlučujú to, čo „Pán Boh spojil“.

Sú však aj nešťastné manželstvá. Toto sa nedá poprieť. Nezriedka veriaci lamentujú, že sa modlia, do kostola chodia, prosia Pána Boha o pomoc a nič!

Šťastie neprichádza... Nuž, je to pravda, niektoré manželstvá nie sú šťastné. Emeritný pápež Benedikt XVI. k tomu zvykol hovoriť, že „stať na strane Boha ešte neznamená stať na strane šťastia“. Ján Krstiteľ skončil svoj život pod ostrým meča, Kristus na kríži, apoštoli mučeníckou smrťou... Naozaj, nasledovať Krista to nie je len úsmev, úspech a šťastie, ale často i slzy, bolesť a zármutok. A tak to býva občas aj v kresťanských manželstvách.

Nemecký kardinál Walter Kasper sa na prosbu pápeža Františka 20. februára tohto roku prihovoril kardinálom vo Vatikáne. Aj keď jeho príhovor vyvolal aj polemické diskusie, o manželstve tam povedal, okrem iného, aj nasledovné. Človek sa odcudzil Bohu (nepovedal, že človek spáchal dedičný hriech a odišiel z raja, ale povedal, že človek sa odcudzil Bohu). A potom povedal, že toto odcudzenie má svoje následky: na jednej strane muž túži po žene a žena po mužovi, ale na strane druhej často vedú medzi sebou veľké spory: muž chce ovládať ženu a žena muža, a tak sa ich ži-

vot často stáva každodenným zápasom. Dolieha to aj na ich deti, ktoré často nežijú v svornosti, ale sa bijú, nenávidia sa, nedoprajú si, chcú ovládať toho druhého. Dokonca si treba spomenúť na príbeh, keď Kain zabil svojho brata Ábela. Tým, že sa človek odcudzil Bohu, odcudzil sa aj sebe samému, odcudzil sa aj iným ľuďom. Svet prestal byť rajskou záhradou a stal sa často dramatickým zápasom človeka a tento dramatický zápas nezriedka hlboko zasahuje aj život manželov a rodín. Napriek tomu človek sa nesmie vzdávať zápasu o dobro, ale tento zápas má viesť s pomocou Vykupiteľa Ježiša Krista. Kardinál Kasper je v tomto hlboko pravdivý, ale vlastne tvrdí iba to, čo sa nachádza vo Svätom písme a čo človek po stáročia skusuje sám na sebe: svet nie je rajskou záhradou a manželstvo a rodina skusuje drámu tejto skutočnosti. Pred touto drámou sa nedá ujsť, ale treba v nej čestne zápasiť s Božou pomocou, lebo „kto vytrvá do konca bude spasený“.

Ján Duda

Snímka: Peter Lazor

ROZPRÁVKA

Stretávajú sa s ňou najmä deti, no aj dospelým môže dať jednoduchý a zrozumiteľný návod na život. Ludví rozprávači ich tvorili tak, aby boli morálnym ukazovateľom pre poslucháčov, aby poslucháčov nabádali k správny činu, skutkom, riešeniam a dávali nádej, že dobro víťazí nad zlom. Rozprávky sa občas podobajú na podobenstvá z Nového zákona. A Nový zákon je celý postavený na jednom základe, na láske.

„Ovocie Ducha je však láska, radosť, pokoj, trpezlivosť, láskavosť, dobrotivosť, zhovievavosť, miernosť, vernosť, skromnosť, zdržanlivosť, čistota.“

(Gal 5,22)

Všetky tieto hodnoty sú obsiahnuté v tejto krátkej izraelskej rozprávke.

Dobrosrdeční bratia

Na mieste, kde neskôr postavili jeruzalemský chrám, bolo predtým pole, ktoré zdedili dvaja bratia. Jeden mal ženu a deti, druhý bol sám. Bývali spolu v jednom dome, spokojní s kúskom zeme, ktorý zdedili po otcovi. Pole obrábali spoločne, ako najlepšie vedeli.

Dozrelo obilie. Bratia naplnili zrnom vrecia, spravodlivo ich poukladali na dve kopy a nechali ho ešte celú noc na poli. V noci si brat, ktorý nemal ženu

ani deti, povedal: „Žijem celkom sám, s nikým sa nemusím deliť o chlieb. Mój brat to má ťažšie, musí sa starať o ženu a deti.“ Nato vstal a potichu ako zlodej sa prikradol k vreciam. Zobral zo svojej kopy a preniesol ich na bratovu časť.

V tom istom čase hovoril druhý brat svojej žene: „Nespravili sme dobre, že sme úrodu rozdelili na rovnaké časti. Mám viac šťastia ako brat. Dostal som od Boha ženu a deti, no brat nemá inej radosti, iba tú úrodu. Poď, pridáme mu z nášho dielu.“ A tak aj spravili.

Ráno, keď bratia prišli na pole, nevedeli si vysvetliť, prečo sú diely rovnaké. Ani jeden však nepovedal nič. Na druhú, tretiu i štvrtú noc bratia potajomky prenášali vrecia, každý na bratovu časť. A ráno boli diely zas rovnaké. Na piatu noc, keď bratia prenášali vrecia, takmer do seba vrazili. Vtedy všetko

pochopili. Objali sa a spoločne ďakovali Bohu, že im dal takého dobrosrdečného brata.

Iba rozprávka? Nereálne? Rozprávka nemusí byť reálna. Rozprávka má byť ideálna. Sme ľudia s mnohými chybami a slabosťami. No skúsme sa aspoň trochu priblížiť, napríklad aj k ideálom tejto rozprávky. Skúsme mať radosť z úsilia, šťastia a pokoja nás aj ostatných. Skúsme si nezávidieť. Skúsme byť menší sebeci. Skúsme byť objektívne spravodliví. Skúsme vyvážené brať aj dávať. Skúsme si viac vážiť to, čo pokladáme za samozrejme. Skúsme byť viac verní morálnym zásadám. Skúsme mať silné a súdržné rodiny. Skúsme ďakovať Bohu za to, že nás obklopuje aj dobrými ľuďmi. A skúsme ho poprosiť o dostatok vôle a sily, aby sme aj my boli dobrí.

Magdaléna Mrovčáková

Ako vznikli ružencové bratstvá

Korene vzniku ružencových bratstiev siahajú hlboko do minulosti, prakticky už do prvej polovice 13. storočia, keď podľa legendy modlitbu posvätného ruženca prijal od Panny Márie sv. Dominik, zakladateľ Rehole kazateľov (dominikánov), ako účinný prostriedok rozjímania nad udalosťami Kristovho života a šírenia jeho lásky medzi ľuďmi. Nečudo, že dominikáni majú k modlitbe ruženca osobitý vzťah a na ich pôde vzniklo aj prvé ružencové bratstvo (Bratstvo Svätého ruženca). V roku 1470 ho založil blahoslavený Alan de la Roche (1428 – 1475). Zásluhou jeho a ďalších dominikánov sa modlitba posvätného ruženca a ružencové bratstvá rýchlo rozšírili v západnom kresťanstve, a dominikáni sa stali ich hlavnými šíriteľmi.

Ružencové bratstvo v Katolíckej cirkvi po prvýkrát schválili v roku 1475 vďaka úsiliu bl. Alana de la Roche. A zhruba o 100 rokov neskôr pápež sv. Pius V. udelil dominikánom výsadu zakladať ružencové bratstvá v celej Katolíckej cirkvi. Okrem toho z moci svojho úradu na večné časy poveril bratov dominikánov, aby rozširovali modlitbu ruženca. Medzi laikmi v šírení ružencovej modlitby obzvlášť vynikal laický dominikán, bl. Bartolomej Longo (1841 – 1926), ktorého pápež Ján Pavol II. nazval „apoštol ruženca“.

(Zdroj: <http://www.dmc.sk/historia/historia.html>)

Vplyv Alana de la Roche na modlitbu ruženca (1. časť)

Cirkevní historici sa snažili odpovedať na otázku, kto a kedy spojil sv. Dominika s modlitbou posvätného ruženca. Najčastejšie spomínajú meno bretónskeho dominikána Alana de la Roche, nazývaného tiež Alan van der Clip (v kraji jeho príbuzných) alebo Alan de Rupe.

Nevieme presne, do akej miery svätý Dominik pomohol odkryť význam, bohatstvo a hĺbku mnohonásobného opakovania modlitby Ave Maria, pretože až Alan de la Roche dal tejto modlitbe ustálenú a vyzretú formu. S veľkou pravdepodobnosťou to bol práve Alan, kto

začal rozširovať legendu o tom, ako Panna Mária zázračne podarovala ruženec svätému Dominikovi, keď bol pohrúžený do modlitby. Prečo to Alan robil?

S veľkou pravdepodobnosťou asi preto, že v súlade s vtedajším myslením ľudí Alanovi nezáležalo na vlastnej sláve. Sám bol veľmi úspešným a známym kazateľom. Veľmi sa usiloval o to, aby povzbudil a pozýval veriacich k modlitbe ruženca. Chcel dať svojim slovám ešte väčšiu vážnosť, preto k tomu potreboval zaujímavú históriu so známou a úctu požívajúcou osobou, ktorou zakladateľ rehole svätý Dominik určite bol.

Učiteľ modlitby ruženca

Alan de la Roche zaviedol do modlitby ruženca zmeny, ktoré boli veľmi dôležité a potrebné. Veriaci ich začali ľahko prijímať. A to sa stalo prirodzeným východiskom k tomu, aby sa medzi veriacimi začala šíriť legenda o zázračnom pôvode inšpirácie Alana de la Roche.

Legenda hovorí, že v roku 1460 mu Pán Ježiš prikázal, aby sa staral o rozvoj opakujúcej sa Máriinej modlitby, dovtedy známej ako Žaltár Panny Márie. Stalo sa to počas svätej omše, ktorú slúžil Alan de la Roche. Vo chvíli, keď začal modlitbu pred obetovaním, počul hlas pochádzajúci z hostie na oltári: „Alan, prečo ma chceš znova ukrižovať?“ „Ale ja... Pane, nikdy!“ odpovedal vystrašený Alan.

„Prvý raz som bol ukrižovaný za tvoje hriechy. Volil by som ešte raz byť vydaný na smrť na kríži, než aby som mal dopustiť, aby hriechy, ktoré chceš popáchať, mali spôsobiť smútok môjmu Otcovi. Znova ma pribíjaš na kríž, lebo hoci sa ti dostalo poznania a máš vedomosti o tom, ako sa treba modliť Žaltár Panny Márie, nevyužívaš toto poznanie, aby si pomáhal aj iným ľuďom. Keby si sa podelil svojimi znalosťami o modlitbe ruženca so svojimi blížnymi, pomohol by si mnohým ľuďom nájsť cestu k Bohu. Ak to neurobiš, budeš zodpovedný za ich hriechy.“

Vystrašený Alan začal učiť veriacich o veľkej hodnote Žaltára Panny Márie a vysvetľoval im, že je veľmi potrebné sa ho modliť.

Povzbudzoval životom i slovom

Alan sa narodil okolo roku 1428, pravdepodobne v Bretónsku (tak to tvrdil jeho žiak, dominikán Cornelius Sneek). Isté je, že zomrel v roku 1475 v Zvolle, na území dnešného Holandska.

Mladý Alan vstúpil do dominikánskeho kláštora v bretónskom Saint Malo, odkiaľ odišiel na štúdiá do Holandska. Práve z Holandska pochádza najviac informácií o Alanovej mimoriadnej úcte k Panne Márii. Jeho úcta k Božej Matke sa formovala spolu s jeho pôsobením učiteľa i kazateľa. Napriek tomu, že bol vzdelaný vo filozofii a teológii, čo mu otváralo možnosť dosiahnuť zaujímavú kariéru, dokázal zrozumiteľne a ľahko ponúkať jednoduchú, ale hlbokú formu zbožnosti a mariánske modlitby.

Počas života nevydal ani jednu svoju prácu. Alanove práce boli publikované až po jeho smrti. Dodnes sa ich zachovalo veľmi málo, pretože boli zničené počas vojen, alebo sa na ne zabudlo. Do zabudnutia však neupadlo jeho povzbudzovanie, aby sa veriaci často modlili modlitbu Ave Maria.

Alan sa vyhýbal používať pre tento druh modlitby označenie ruženec, pretože sa mu toto slovo zdalo svetské. Za správnejší názov považoval Žaltár Panny Márie, ktorý má v sebe božský pôvod modlitby, podľa Žaltára vo Svätom písme (150 Dávidových žalmov).

Ruženec v časoch Alana označoval päťdesiatnásobné opakovanie Ave Maria. Názov ruženec sa používal nie ako názov modlitby, ale ako meradlo – päťdesiat Ave Maria, teda jedna tretina Žaltára Panny Márie.

Ponímanie tejto modlitby ako Žaltára Panny Márie bolo známku vznešenosti a božským odkazom pre všetkých veriacich. Alanove názory boli známe a jeho súčasníci ich pozitívne prijímali, preto je dnes veľmi ťažko rozlíšiť, čo je v jeho biografii pravdivé a čo legendárne.

fr. Šimon Tyrol OP

(Zdroj: <http://www.dmc.sk/historia/historia.html>)

Spracovala Renáta Regecová

Za Božím milosrdenstvom

Svätý Ján Pavol II. ustanovil druhú veľkonočnú nedelu ako Nedeľu Božieho milosrdenstva. Krakov – Lagievniky sa stávajú celosvetovým pútnickým miestom. K prameňu Božieho milosrdenstva putuje mnoho pútnikov. Je miestom, kde sa prostredníctvom svätej sestry Faustíny zrodilo ohlasovanie posolstva o milosrdnej láske Boha, miestom neustáleho prosenia cez modlitbu Korunky o Božie milosti pre nás a pre celý svet. Aj pútnici z celého Slovenska putujú na toto miesto prostredníctvom Rádia Lumen každý rok. Tohoročná jubilejná desiata púť sa niesla v duchu úcty k Sedembolestnej Panne Márii.

Snímka: Peter Lazor, 2013

Mnohí z našej farnosti sa púte zúčastnili viackrát. Snažíme sa ju organizovať každoročne. Každá z týchto púti má rovnaký scenár. Pre mňa je duchovne však zakaždým novým a neopakovateľným zážitkom. Čo očakávam od každej púte? Zabudnúť na plynutie času, v dave ľudí zostať sama so sebou a cez rozjímanie, modlitby, Božie Slovo a Eucharistiu vnímať hĺbku Božieho milosrdenstva.

Osobitnú atmosféru prežívam pri návšteve slovenskej kaplnky Sedembolestnej Panny Márie. Tam, v prítmí spodnej časti kostola, v siahodlhom zástupe ľudí pomaly sa presúvajúcich do kaplnky, stávate sa zrazu súčasťou

spontánneho neinscenovaného „chorálu“ mariánskych piesní. Potom krátke rozjímanie v kaplnke pred Sedembolestnou Pannou Máriou. Duchovné naplnenie púte spočíva však v tom, aby sme posolstvo Božieho milosrdenstva žili vo svojom každodennom živote, aby sme o ňom svedčili vo vzťahu k blíznym, prenášali ho do svojich konaní, postojov, medziľudských či susedských vzťahov.

„Nič človek tak nepotrebuje, ako Božie milosrdenstvo – tú láskavú milosť, spolucítiacu, pozdvihujúcu človeka ponad jeho slabosť k nekonečným výšinám Božej svätosti.“ Táto myšlienka svätého Jána Pav-

la II., ktorú vyslovil pri ustanovení Nedeľe Božieho milosrdenstva je stále aktuálnou výzvou pre všetkých ľudí hľadajúcich zmierenie, odpustenie, pokoj. Aj pre nás nech sú jeho slová takou pomyselnou pozvánkou, aby sa púť do Krakova stala pre naše farské spoločenstvo tradíciou, aby sme sa ako jedna farská rodina viac spoznávali a spoločne prijímali Božie milosti. Aby viac príťahovala aj mladých ľudí. Veď oni sú najviac vystavovaní rôznym pokušeniam a nástrahám dnešnej doby zmietajúcej sa v morálnej kríze.

*Mária Koňaková,
Teplička*

Nemeňme lásku, meňme svoje ideály

Prečo si krásna žena vyberie za partnera podpriemerne vyzerajúceho muža? Je v nás azda niekde zakódované, koho si máme vybrať? Niektorí ľudia v mojom okolí sa stotožňujú s myšlienkou z jedného filmu: „Prijímame len takú lásku, akú si myslíme, že si zaslúžime.“ Je to naozaj tak? Určite nie všetci trpíme pocitom menejcnosti alebo nízkeho sebahodnotenia.

Svojho budúceho životného partnera by sme si mali vyberať nie podľa toho, že sa nám výzorovo pozdáva, alebo že vie dobre variť. Existujú hodnotnejšie a podstatnejšie aspekty, ktoré treba pri hľadaní budúceho partnera uplatňovať a nachádzať. Najdôležitejšia je láska. Veď ak nie je vo vzťahu vzájomná láska, na čo je taký vzťah?

Ale čo je to láska? Búšenie srdca? Roztrasené kolená? Matka Terézia z Kalkaty hovorí: „Láska to nie sú slová, ale skutky.“ S láskou je spojená obeta. Dobrý partner je ten, ktorý sa doká-

že obetovať. Znamená to „dávať niečo zo svojho“, zriekať sa toho v prospech milujúcej osoby, nečakať, že sa mi to vráti. Obeta lásku očisťuje, zbavuje sebeckosti. Je dobré, ak sú partneri v rovnakej viere, s rovnakými hodnotami a postojmi k dôležitým otázkam. Správny partner chráni dušu, telo a aj čistotu druhého. Veď tá je najcennejším darom, ktorý si môžu navzájom mladomanželvia dať do spoločného života. Partneri by si mali byť vzájomnou oporou a podporovať sa, už v rannom štádiu vedieť riešiť konflikty

a uskutočňovať spoločné ciele. A čo je najdôležitejšie, vo vzťahu musí byť aj Boh, ktorý ho bude sprevádzať a požehnávať.

Modlite sa za svojich budúcich manželov a manželky? Prosíte Boha Otca o dobrého životného partnera? Aj to je dôležité a podstatné pre to, aby sme ho nakoniec našli. Niekedy možno nepríde hneď, ale príde presne vtedy, keď ho najmenej čakáme. Veď nezbúdajme: je trpezlivá, nezávidí, nemyslí na zlé, nikdy nezanikne.

Jakub Fulla

Prvé sväté prijímanie v Markušovciach

Milí Dobráčikovia,

čaká nás jedno z najkrajších období v roku, sú tu prázdniny a s nimi i naše letné šantenie, oddych, množstvo aktivít. Mnohí navštívite kúpaliská, vodné nádrže či more. Júj, ako sa tešíme! Vodu máme všetci v oblube.

No niektorí, hlavne dievčatá, môžu mať problém. Často si namýšľajú: „Mám veľký nos alebo pehy, alebo tučné či chudé nohy, veľký zadok...“ a začnú sa cítiť najškaredšie na svete. No ale ako by to, milé dievčatá, vyzeralo, keby sme boli všetci rovnakí. To by sme nevedeli jeden druhého rozlíšiť. Tu môže niekto namietať, že sa mu v škole spolužiaci vysmievajú. A nebolo to náhodou iba preto, aby vysmievači zakryli svoje nedokonalosti? Ak chceme hľadať, každý nájde na sebe chybičku krásy. Možno nie len jednu.

Naše nedokonalosti sa netýkajú len vonkajšieho vzhľadu, máme aj iné nedostatky. Niekto nevie plávať, iný bicyklovať, malovať, šplhať, vytlieskať rytmus, spievať, dobre počítať, skákať cez švihadlo... Takmer každý je v nie-

čom nešikovný a v niečom zas lepší ako ostatní a všetci máme na to právo. Nie je to hanba. Boh stvoril človeka na svoj obraz. Keď sa rmútime pre svoj výzor, vyčítame Pánu Bohu, že nás utvoril takých, akí sme. A myslím, že ho to môže riadne zarmucovať, urážať. Naopak, mali by sme mu ďakovať za zdravie, za všetky zdravé údy, za rodičov, za dobro, ktoré nám dáva.

Takisto nám daroval talenty. Jednému hudobný, inému matematický, inému športový... Vieme robiť niečo lepšie, v niečom sa nám darí menej. Svoje talenty máme zveľaďovať, teda nesústrediť myslenie na to, čo nevieme, zneprijemňovať si tak život, ale zdokonaľovať sa v tom, čo robíme dobre a na čo máme danosti. Ešte jedna cenná rada: „Nikdy neupozorňuj na to, čo na sebe považuješ za odpudzujúce. Ostatní to vôbec nemusia tak vnímať. Nemusia si tvoju nedokonalosť ani všimnúť. Naopak, upozorňuj na svoje prednosti.“

Okrem toho, žijú medzi nami aj

ľudia, ktorí sa od nás odlišujú. Napríklad tým, že nevidia, nepočujú, nemôžu chodiť, rozprávať... Majú to ťažšie ako my, no napriek tomu nepočúť z ich strany sťažnosti. Mali by sme im pomáhať, nerobiť si z nich žarty a ceniť si väčšmi naše vlastné zdravie.

Prajeme vám pekné prázdniny bez stresu a namýšľania, plné vďaky Bohu za všetko, čo uvidíte a prežijete.

*Adriana Lazorová
(Niektoré údaje v texte sú použité z publikácie Žuzany Pospíšilovej: Čo robiť, keď je dieťa v úzkych.)*

Zahrajte sa!

Aby ste nepociťovali prázdninovú nudu, ponúkame niekoľko typov na hry, ktoré môžete vyskúšať:

Polievka sa varí

Potreby: lopta

Postavte sa do kruhu, zoberte loptu a jeden pokrikuje: „Mama varí polievku, omáčka na tanieriku, varí, varí to i to, rýchlo zjedzte, bude to...“ a vykrikuje meno jedného z vás, napr. „Peter“. Peter musí loptu chytiť a kým ju chytiť, ostatní bežia čo najďalej. Keď ju chytiť, vykrikuje: „Stop!“ Všetci ostatnú stáť na mieste. Peter urobí tri kroky k najbližšiemu hráčovi a snaží sa ho vybiť. Ak sa mu to podarí, trafený hráč vypadáva z hry. Ak nie, hra pokračuje. Peter pokrikuje: „Mama varí polievku...“

Vybíjaná inak

Potreby: lopta

Jeden vyhodí loptu. Po troch dopadoch sa ju snažia ostatní chytiť. Kto chytiť, prihrá ďalšiemu hráčovi a tým mu loptu „nabije“ – on môže vybiť ďalšieho. Vybíty vypadáva, kým nevybijú hráča, ktorý ho z hry vyradil. Potom sa môže do hry vrátiť. Napr.: Jožo vybijie Emu. Ema čaká, kým vybijú Joža. Keď Joža vybijú, vráti sa Ema do hry.

Ovlaženie

Potreby: kružidlo, PET fľaša s vrchnákom, voda

Vyber si PET fľašu rôznej veľkosti, kružidlom urob malé dierky do vrchnáčka, naplň ju vodou a potom môžete s kamarátmi na seba striekať. Hra je vhodná do horúceho počasia a najlepšie je hrať ju v plavkách.

farský informátor

Organová škola

Dňa 15. apríla 2014 sa Aneta Gyenesová, žiačka ZUŠ sv. J. Nepomuckého Klčov, pobočka Markušovce, zúčastnila 7. celoštátnej súťažnej prehliadky v hre na keyboarde v Považskej Bystrici, kde získala čestné uznanie za úspešné reprezentovanie školy a dňa 28. apríla 2014 sa zúčastnila Súťaže v hre na keyboard východoslovenského regiónu v Bardejove, kde sa umiestnila v striebornom pásme. Žiačku na súťaže odborne pripravil pedagóg ZUŠ sv. J. Nepomuckého Klčov PaedDr. Roman Ondáš.

Teplička

Dňa 27. apríla v druhú veľkonočnú nedeľu – Nedeľu Božieho milosrdenstva pri príležitosti svätorečenia pápeža Jána Pavla II. sa v kostole umiestnila a požehнала socha Jána Pavla II. O túto sochu sa postarali Ctitelia Božského srdca. Pán Boh zaplať.

Prvé sväté prijímanie vo farnosti

Tohto roku v našej farnosti boli tri slávnosti prvého svätého prijímania. Prvé bolo na Tepličke 18. mája – pristúpilo osem detí, štyria chlapci a štyri dievčatá. Druhé bolo v Markušovciach 25. mája – pristúpilo pätnásť detí, deväť dievčat a šesť chlapcov. Tretie bolo rómske v Markušovciach 21. júna – pristúpilo štrnásť detí, trinásť dievčat a jeden chlapec. Veľké poďakovanie patrí všetkým ochotným ženám a dievčatám, ktoré tohto roku pomohli pripraviť deti na slávnosť prvého svätého prijímania. V Markušovciach Mária Grečková z Michalskej ulice, Ludmila Salanciová, Monika Klučárová a Annamária Salanciová. Na Tepličke to boli Silvia Drabiščáková, Barborka Hamráčková a Alenka Hamráčková.

Lieskovany

Dňa 27. mája sa previedla rekonštrukcia hromozvodu na kostole. Vyslovujeme úprimné Pán Boh zaplať Ružencovému bratstvu v Lieskovanych, ktoré prispelo čiastkou 230 €.

Rodičia, na slovíčko...

Po svete chodia rôzni ľudia. Jedni pôsobia prirodzene, ľahko nadviažu kontakt, iní sú utiahnutejší, v úzadí. Niektorí majú rôzne komplexy. Ako vychovávať deti, aby si dokázali uvedomovať svoju vlastnú hodnotu?

Človek sa musí predovšetkým dobre poznať, aby si bol vedomý svojich pozitívnych i negatívnych stránok. Vedieť, že v niečom je dobrý, iné mu robí ťažkosti, ale nebrať to tragicky, nemyslieť si, že ak nie je úplná špička, je horší alebo menej hodnotný človek.

Sebavedomie sa začína budovať v útlom detstve, jeho základy kladú rodičia. Malé dieťa sa nevie ohodnotiť, vychádza z toho, čo mu sprostredkuje okolie. Ak sa rodičia k nemu správajú ako k samostatnej jedinečnej osobnosti, z ktorej sa tešia a podporujú v tom, čo jej je vlastné, dostane dobré základy. Bezbrehá voľnosť určite nie je dobrá. Dieťaťu skôr treba dať pocítiť, že mu rodičia veria. Napríklad uistením: Veríme, že to zvládneš, ale ak sa to nepodarí, svet sa nezrúti, skúsiš to znova, aj tak ťa máme radi.

Prehnané chválenie, žiadna kritika ani trest, výchova s priveľkou dávkou voľnosti človeka nevyzbroja dobre do života. Po celý život bude mať problémy so sebahodnotením. Zlú službu však robia aj opačné extrém: neustále ponížovanie dieťaťa, zhadzovanie, poznámky typu: Si nemešlo a raz ma privedieš do hrobu. Hranice potrebuje každý, dieťa i dospelý. Ak dieťaťu chýbajú, môže to vyvolať reakciu: Smiem všetko, nič ma nezastaví a začne skúšať, čo všetko si vlastne môže dovoliť. Dobrým spôsobom je dať mu slobodu vo veciach, ktoré nemajú zásadný význam pre fungovanie rodiny, tam, kde môže rozvíjať samo seba. Nech si na-

príklad vyberie, na ktorý krúžok chce chodiť, rodičia mu nemajú vnucovať vlastné, možno nenaplnené ambície. Na druhej strane mu treba vysvetliť, že nie je preňho dobré, ak vulgárne nadáva, bije sa, berie si veci bez opýtania, neberie ohľad na druhých a všetci sa musia prispôbovať jemu. Na bezohľadnom správaní si nemôže budovať sebavedomie.

Človek, ktorý nevníma svoje nedostatky a slabosti, si ich vôbec nemôže pripustiť, lebo by to ohrozilo jeho sebaobraz. Sebavedomie vlastne nemá. Preto nie je schopný priznať si, že niečo nezvládol či neurobil dobre a obviňuje niekoho iného. Zdravo sebavedomý človek si uvedomuje svoju hodnotu práve preto, alebo aj napriek tomu, aký je. Uňho ide pokora so sebavedomím ruka v ruke, tak ako má pokoru pred vlastnými nedostatkami, cíti ju aj pred nedostatkami ostatných. Nikto na svete však nie je dokonalý, nik nemusí robiť všetko iba stopercentne, každý má právo občas niečo nevedieť, nestihnúť, pokaziť. Veľakrát nám dospelým i mladším pomôže aj okolie, zistenie, že sú ľudia, ktorí ma vnímajú ako hodnotného človeka, bez ohľadu na to, čo robím a, pravdaže, utriediť si v hlave vlastné hodnoty. Bez toho, aby sme na sebe pracovali, nič nezmeníme.

*Spracovala Adriana Lazorová
podľa rozhovoru so psychologičkou
PhDr. Petrou Scheberovou*

Založené 1999

do vašej pozornosti

Bl. ZDENKA

panna a mučenica

V týchto dňoch sa robí čosi nové. Otvoril sa kanonizačný proces a uskutočňujú sa *prípravy na možné svätorečenie prvej blahoslavenej Slovenky, sestry Zdenky Schelingovej*. Spolu s Vami chceme prežívať radosť z daru, ktorý Pán pripravuje svojej Cirkvi.

Modlitba za svätorečenie bl. Zdenky

S cirkevným schválením
Arcibiskupského úradu
v Trnave, dňa 28. mája
2014, č.: 3804/14

O tče, ty si obdaroval bl. Zdenku svetlom a mocou Duha Svätého a dal jej milosť, aby podľa príkladu Ježiša Krista viedla kresťanský a rehoľný život až po hrdinskú mučenícku smrť. Prosíme ťa, udeľ nám milosť ..., o ktorú prosíme na jej príhovor v nádeji, že ju Cirkev čoskoro pripočíta k tvojim svätým. Daj zároveň, aby sa pre ľudí našich čias stala vzorom presvedčivého kresťanského života a veľkej úcty k sviatosti kňazstva. Skrze Krista, nášho Pána. Amen.

„Vo svojich
očiach mám
pre celú
večnosť
Slnko“

„Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje,
nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života.“
(Jn 8, 12)

ČIARA ŽIVOTA

Cecília
Schelingová
sa narodila
25. decembra 1916
v Krivej na Orave.

Pätnásťročná vstúpila
do Kongregácie milosrd-
ných sestier Svätého kríža
a v noviciáte prijala meno
sestra Zdenka.

Po zložení sľubov
slúžila chorým
ako ošetrovatelka.

V roku 1952 ju za pomoc
vážnym kňazom zatkli, pri
vyšetrovaní neludsky mučili,
ponižovali a napokon od-
súdili na 12 rokov väzenia.

Zomrela na
následky mu-
čenia 31. júla
1955 v trnav-
skej nemocnici
ako tridsať-
deväťročná.

Za blahosla-
venú
ju vyhlásil
14. septembra 2003
sv. Ján Pavol II.
v Bratislave.

11. marca
2014 sa otvori-
la rímska fáza
kanonizácie
Sr. Zdenky.

MILODARY

„Preto sa učenici rozhodli, že
každý podľa svojich možností
napomôže bratom... Aj to uro-
bili a poslali zbierku starším...“
(Porov. Sk 11, 29 – 30)

Ak by ste chceli prispieť na výdavky
spojené s procesom kanonizácie,
svoje milodary pošlite na číslo účtu:

KANONIZAČNÝ PROCES SESTRY ZDENKY
Kongregácia milosrdných sestier Svätého kríža
Ružová 4, 917 02 Trnava

IBAN: SK46 0200 0000 0032 5696 0359
BIC: SUBASKBX

Pre všetkých darcov vyprosuje-
me Božie požehnanie a pomoc
pri pútnických svätých omšiach,
ktoré sa slávia vždy 30. v mesiaci
v kaplnke Provinciálneho domu
v Trnave a v Kostole Svätého kríža
v Podunajských Biskupiciach.

www.sestrysvkriza.sk
stránka našej rehole

Časopis vyšiel aj vďaka podpore obce Markušovce.

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Markušovce pre farnosť Markušovce a filiálky Teplička, Pod Teplička a Lieskovany. Zodpovedná redaktorka: Mgr. Monika Hodnická. Redaktori: Mgr. Adriana Lazorová, Peter Lazor a externisti. Sadzba a grafická úprava: Ing. Peter Hamrák. Technické spracovanie: Tlačiareň Kežmarok. Jazyková úprava: Mgr. Barbora Klučárová. Odborný konzultant: Mgr. Ondrej Švančara. Imprimatur: Prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup, BÚ 16. 2. 1999, č. prot. 113/99. Registrované OÚ, odbor školstva a kultúry v Spišskej Novej Vsi, reg. č. 2/99. Náklad 1000 kusov. Adresa redakcie: Rím. kat. farský úrad, Michalská 52, 053 21 Markušovce. Nepredajné. E-mail: info@pokojadobro.sk. http://www.pokojadobro.sk. Redakcia si vyhradzuje právo upravovať príspevky. Nevyžiadané rukopisy nevraciam.